

*LAMPADARUL
DE AUR*

Domnia lui Cristos

Apostol Imre

I

Să citim acum de la Efeseni 1:20-23: „... pe care a desfășurat-o în Cristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus toate sub picioare și L-a pus Căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți” .

Să citim și din Evrei 2:8: „toate le-ai supus sub picioarele Lui, într-adevăr, dacă I-a supus toate, nu I-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum, încă nu vedem că toate Îi sunt supuse” .

Cu voia Domnului, vom avea trei mesaje* legate de acest cuvânt. Acum aș vrea să vorbesc despre ce înseamnă că Domnul Isus este Domn peste toate. Această domnie a Lui nu este vizibilă acum în lume. De ce nu este vizibilă domnia Lui în lume și ce consecințe are faptul acesta? În dimineața asta voi vorbi mai mult despre ce consecințe are faptul acesta în lume. După masă voi vorbi despre ce înseamnă că El este Domn în viața Bisericii și a creștinilor individuali și, de asemenea, voi încerca să arăt de ce în viața multor creștini nu se vede că El este Domn. Măine dimineață voi vorbi despre consecințele ce rezultă din faptul că El este Domn în viața unor creștini.

Să vedem acum prima parte: *Domnul Isus este Domn peste toată lumea, peste toți oamenii, dar lucrul acesta încă nu se vede*. Ceea ce se vede este că Satan, stăpânitorul lumii acesteia, domnește și face ce vrea. Se pune întrebarea: De ce permite Domnul Isus ca Satan să domnească și să facă ce vrea? Legat de întrebarea aceasta se ridică și alte întrebări: De ce sunt în lumea asta războaie, boli, catastrofe, suferințe, necazuri? De ce dețin puterea și se află în poziții de conducere oameni fără Dumnezeu? De ce au loc catastrofe naturale? De ce permite Domnul Isus Cristos, care e Domnul tuturor lucrurilor, ca dreptatea și adevărul să fie călcate în picioare de cele mai multe ori? Și Iov a pus aceeași întrebare: Oare de ce trăiesc bine cei răi, apucă bătrânețea, se îmbogățesc, prosperă? Dacă Domnul Isus are toată puterea, atunci de ce îngăduie El să nu se vadă nimic din domnia Lui, sau să se vadă chiar contrariul?

* Mesaje rostite la Conferința din Oradea din 27-28 ianuarie 2007. - n.r.

Mai întâi să vedem dacă nu cumva dăm dovadă de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu prin faptul că punem așa de des întrebarea: De ce? De ce? De ce? În Romani 9:20 citim „Dar, mai degrabă, cine ești tu omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: Pentru ce m-ai făcut așa?” Poate oare un vas să spună olarului: De ce m-ai făcut în felul acesta? Este adevărat că de cele mai multe ori asemenea întrebări răsar dintr-o inimă răzvrătită. În felul acesta oamenii încearcă oarecum să-L tragă la socoteală pe Dumnezeu, întrebând de ce este lumea noastră așa cum este.

Această întrebare se poate pune și cu o altă inimă, nu încercând să-L luăm la întrebări pe Dumnezeu, ci cu dorința sinceră de a căpăta o înțelegere clară a planului lui Dumnezeu. De multe ori întrebările noastre „De ce?, De ce? ...” exprimă dorința noastră după mângâierea lui Dumnezeu. Vrem să primim răspuns la aceste întrebări și, astfel, să fim mângâiați. Cu acest gând a pus și Iov întrebări când s-a aflat în necaz. Noi știm că, în cazul lui Iov, Dumnezeu i-a permis lui Satan să aducă acele nenorociri asupra vieții lui. Dumnezeu răspunde întrebărilor puse cu o inimă sinceră, cum a fost cea a lui Iov. Dar când omul pune această întrebare din răzvrătire, Dumnezeu nu răspunde.

Să vedem acum modul în care răspunde Scriptura la aceste întrebări, ca să avem nădejde prin mângâierea primită prin Cuvânt. Întrebarea: De ce sunt suferințe și necazuri? sau: De ce poate Satan să facă ce vrea? poate avea multe ramificații. Voi aminti câteva dintre ele. Știm că mulți frați temători de Dumnezeu suferă nedreptate. Domnul Isus a spus: „În lume veți avea necazuri.” A mai spus că „lumea vă urăște, pentru că nu sunteți din lume”. Domnul Isus însă este Domn și se află deasupra oricărei situații. În viața celor credincioși, suferințele și necazurile sunt lăsate de El spre binele lor. După cum spune Cuvântul, ceea ce suferim acum pentru Domnul nici măcar nu se poate compara cu slava care ni se va descoperi, deoarece suferințele noastre ușoare, de o clipă lucrează pentru noi o greutate veșnică de slavă. Sau, într-un alt loc, Cuvântul spune că dacă suferim împreună cu El, vom și domni împreună cu El.

Un alt aspect al suferinței este legat de disciplina pe care Dumnezeu o aplică alor Săi. În Evrei 12 este scris: „Care fiu nu este disciplinat de tatăl său?” Și de multe ori Dumnezeu lucrează, folosind ca mijloc sau unealtă de disciplinare pe cel rău. Un cuvânt din Vechiul Testament spune: „Vai Asiriei, care este toiagul mâniei Mele”, adică este o nuiă în mâna Mea.

Mai este un aspect al suferinței care îi vizează pe acei oameni căutați de Dumnezeu. Orice suferință sau necaz care atinge un om este, oarecum, bătaia lui

Dumnezeu la ușa inimii acelui om. Domnul Isus a spus într-o pildă că cei invitați nu au venit la nuntă, iar robii au fost trimiși la răscruci de drum. De multe ori Dumnezeu permite celui rău să ne taie drumul ca să ne oblige să ne oprim. Un accident, o suferință, decesul cuiva ne opresc. Atunci când suntem opriți, suntem întâlniți de slujitorii lui Dumnezeu care spun: „Hai, intră și tu la nuntă!”

A patra categorie de necazuri se referă la principiul „Ce seamănă omul aceea va și secera”. Aceasta e valabil pentru toată lumea, atât pentru creștini, cât și pentru necreștini. Nimeni nu-L poate batjocori pe Dumnezeu: ce seamănă omul trebuie să secere. Dacă am semănat în carnea noastră, secerișul va fi dureros. Dacă am semănat în Duhul, vom secera viață.

A cincea categorie, asupra căreia vom zăbovi mai mult, se referă la întrebarea: De ce este atât de multă suferință în lumea aceasta, care se află sub stăpânirea celui rău? Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune clar când și cum, dar afirmă că odată a avut loc o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Satan s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu și a început să-I aducă învinuiri amare. Apoi a început să răspândească aceste învinuiri, cu o invitație la răzvrătire, în lumea îngerilor. Mai târziu, după crearea oamenilor, a răspândit aceste învinuiri și între oameni. A îndrăznit să spună aceste lucruri chiar de față cu Dumnezeu. Voi aminti câteva pasaje din Scriptură ca să înțelegem mai bine acest lucru. În Isaia, capitolul 14, de la versetul 13 citim așa: „Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei”. Toată răzvrătirea lui s-a datorat faptului că a vrut să fie deopotrivă cu Dumnezeu. Nu s-a plecat înaintea lui Dumnezeu, nici n-a recunoscut domnia Lui. Și aici repet ce am citat în Efeseni, și anume că Dumnezeu L-a pus pe Cristos Domn peste toate lucrurile. Cel rău încearcă să răspândească printre noi și în noi lucrul acesta: să nu ne plecăm înaintea lui Cristos. În cazul lui Satan, lucrul acesta a început cu nemulțumire și invidie și va culmina cu ceea ce scrie în 2Tesaloniceni, unde citim că se va așeza în Templul lui Dumnezeu și se va prezenta drept Dumnezeu. În cartea lui Iov îl găsim pe Satan acuzându-l pe Iov în fața lui Dumnezeu. Iov 1:9-11: „Și Satan a răspuns Domnului: Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, și turmele lui acoperă țara. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de tot ce are, și sunt încredințat că Te va blestema în față”. Cu alte cuvinte, Satan sugera că frica lui Iov față de Dumnezeu izvora din egoismul acestuia, din interes, și că nu era nicidecum reală. Această acuză

însă, nu-l viza în primul rând pe Iov, ci pe Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Satan voia să spună următorul lucru: „Dumnezeule, oamenii se tem de Tine doar pentru că ești puternic. Altfel, nu ești vrednic de a fi iubit. Tu profiți de faptul că ai o așa mare putere. Prin puterea Ta, aduni oameni care să se închine înaintea Ta”. Să privim acum puțin la perioada în care Satan a venit și l-a ispitit pe om, în Geneza: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?” Deja modul în care a pus Satan întrebarea conține acuze la adresa lui Dumnezeu. Analizând mai adânc această întrebare, eu înțeleg spusese lui Satan în felul următor: ”Eva, am auzit cum este Dumnezeu. El a creat această grădină frumoasă, plină cu pomi fructiferi, dar am auzit că v-a interzis să mâncați din toți pomii de aici. Nu vă dă din tot ce este aici, ci reține totul pentru El. Prin aceasta nu face decât să vă chinuie; vă arată fructele tentante și nu vă lasă să mâncați. Nu-mi vine să cred că așa stau lucrurile. Oare chiar v-a zis Dumnezeu că nu puteți mânca din toți pomii din grădină?” Eva a răspuns că nu este așa. A spus că doar dintr-un singur pom n-au voie să mănânce.

Dar din răspunsul Evei se vede că această întrebare vicleană a lui Satan s-a agățat deja de inima ei. L-a văzut pe Dumnezeu altfel, cu alți ochi, nu ca înainte. A început să-L vadă pe Dumnezeu așa cum era prezentat de întrebarea Lui Satan. Acest lucru rezultă din răspunsul ei: „Ne-a spus să nu mâncăm din toți pomii, și nici să nu ne atingem de ei”. Dumnezeu n-a spus așa ceva; n-a spus că nu aveau voie să se atingă de ei. Răspunsul ei conținea ideea: Ce tiran e Dumnezeu! Nici măcar nu ne dă voie să ne atingem de pomul acela. Atunci Satan a spus: „Hotărât că nu veți muri. Dumnezeu v-a mințit, v-a dus în eroare”. Este interesant că tatăl minciunii Îl acuză pe Dumnezeu de minciună. Și vrăjmașul a continuat: „Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, veți fi ca El, ca Dumnezeu”. Prin aceasta spunea că Dumnezeu a oprit de la ei pomul cel mai valoros, că le-a interzis cele mai bune lucruri, deoarece nu îi iubea și voia răul lor. Așadar, a fost rostită acuzația împotriva lui Dumnezeu: Dumnezeu este mincinos, El nu vă iubește, ci profită de puterea pe care o are și vă privează de cele mai bune lucruri. Atunci Eva a privit pomul și a dat urmare dorinței din inima ei. Prin acest gest ea a dat crezare lui Satan, și nu L-a crezut pe Dumnezeu. (Aici aș vrea să adaug faptul că fiecărei credințe îi este asociată o faptă. Ceea ce credem dovedim totdeauna cu faptele noastre.)

Gestul de a lua din pom și a mânca dovedește că Eva nu L-a crezut pe Dumnezeu, ci pe Satan. Și prin faptul că i-a dat crezare lui Satan, L-a făcut mincinos pe Dumnezeu. Acuzele aduse de Satan la adresa lui Dumnezeu nu

le-a auzit doar Eva. Din câte cunosc din Cuvântul lui Dumnezeu despre lumea duhurilor, sunt convins că toate duhurile au auzit cele spuse de Satan. Au văzut și îngerii, a văzut și Dumnezeu. De ce nu a intervenit Dumnezeu și nu i-a pus capăt lui Satan atunci? De ce a tolerat Dumnezeu acuzația aceasta îngrozitoare? Și de nu a curmat existența Evei? Sau a lui Adam și a Evei? La aceste întrebări există răspunsuri multiple și adânci, dar eu voi aminti doar unul: Dumnezeu nu a fost surprins de ce anume s-a întâmplat atunci, El știa că așa se va întâmpla. În situații ca acestea, când cineva Îl acuză pe Dumnezeu de lipsă de dragoste sau de abuz de putere, El niciodată nu rezolvă lucrurile apelând la puterea Lui. De fapt, nici chiar între oameni, asemenea întrebări nu pot primi răspuns prin folosirea forței. Dacă Dumnezeu ar fi apelat la puterea Lui, atunci, în fața lumii duhurilor, acuzele lui Satan ar fi putut părea întemeiate. Atunci cineva ar fi putut spune: „Vedeți, Dumnezeu Se folosește de puterea Lui și reduce la tăcere pe oricine este de altă părere”. Dar Dumnezeu nu a intervenit, ci a lăsat ca istoria să-și urmeze cursul. A permis ca omul să aleagă după bunul lui plac ce este bine și ce este rău. A dat prilej omului să-și stabilească normele etice, morale, de conduită zilnică. A permis ca Satan să-și construiască un imperiu al lui, care în Scriptură este numit „această lume”. A dat voie lui Satan să-și formeze o familie diabolică, al cărei tată să fie el. Domnul Isus a spus: „Voi aveți de tată pe diavolul”. Dumnezeu a permis să se dezvolte ceea ce dorea Satan, ca să devină vizibil ce poate Satan, ca să fi clar, în cele din urmă, cine are dreptate, cine îl iubește pe om.

De atunci au trecut șase mii de ani și de atunci fiecare om a repetat, în mod individual, ceea ce au făcut Adam și Eva în grădină. Și noi, fiecare în parte, am ascultat de cel rău. Și noi, până ce n-am venit la El, L-am considerat pe Dumnezeu mincinos, pentru că nu L-am dat crezare. Și noi am privit la legile morale ale lui Dumnezeu și ne-am gândit că El ne interzice ceea ce este mai bun. Ne-am gândit că: putem noi să prosperăm și fără Dumnezeu și poruncile Lui. Am crezut că știm ce este bine și ce este rău pentru noi. Omul a încercat multe pe parcursul celor șase mii de ani. A încercat tot felul de păcate, care la început păreau frumoase și tentante. A îndrăznit să trăiască după norme morale, etice create tot de om. Am încercat multe feluri de ordine socială și multe forme de guvernământ. Suntem oare mulțumiți cu rezultatul? Am ajuns să fim fericiți fără Dumnezeu? Dacă privim înapoi, putem răspunde afirmativ la întrebarea: Știm ce este bine și ce este rău? Nu a murit omul? Să privim numai la lucrurile îngrozitoare din jurul nostru: oameni subjugăți de alți

oameni, exploatare, minciuni, o mare parte din oameni suferă de foame, mulți chiar mor de foame, pe când alții nu mai știu ce să facă cu bogățiile. S-a împlinit cuvântul din Eclesiastul 8:9 „Toate acestea le-am văzut, și mi-am îndreptat inima spre tot ce se face sub soare. Este o vreme când un om stăpânește asupra altui om, ca să-l facă nenorocit”. Dumnezeu nu a rânduit ca oamenii să stăpânească unii peste alții. Am ajuns la ceea ce spune în Romani, capitolul 8, și anume că toată creația geme din cauza păcatului: lumea plantelor, a animalelor - toată creația. De ce nu intervine Dumnezeu și nu împiedică aceste călcări în picioare ale legii și aceste tragedii? Cristos are toată puterea și ar putea face asta. Dar nu o face, deoarece atunci s-ar părea că răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu nu are nici o consecință; omul poate nesocoti legile lui Dumnezeu, poate păcătui, poate să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, poate face orice, fiindcă nici unul din aceste lucruri nu are consecințe, deoarece „bunul” Dumnezeu are grijă să șteargă toate urmările rele.

Dumnezeu însă nu seamănă cu unii părinți care nu sunt înțelepți. Părintele care nu e un părinte înțelept dă voie copilului său să facă orice, nu îl disciplinează, iar când copilul ajunge la vârsta maturității, nu lucrează nimic, ci doar cheltuiește banii; iar părintele neînțelept îl finanțează în continuare. Când copilul acumulează datorii, părintele le plătește. Se pune întrebarea: Ce se va alege de un astfel de copil?

Dumnezeu a considerat că este bine ca ceea ce seamănă omul, aceea să și secere. Vă dau un exemplu. Probabil că mulți ați citit întâmplări asemănătoare. Un bărbat, cap de familie, și-a ucis soția și pe cei doi copilași ai lor, și după aceea s-a sinucis. Mulți oameni s-au revoltat când au auzit o veste ca aceasta și au întrebat: Cum a putut Dumnezeu să permită o asemenea tragedie? Dar dacă încercăm să obținem detalii despre cum s-a ajuns la situația respectivă, dacă luăm legătura cu cei ce au cunoscut familia, atunci poate vom afla că bărbatul era bețiv, iar soția lui trăia în curvie. Din cauza aceasta se certau în permanență și, la un moment dat, certurile au degenerat într-acolo că bărbatul a luat cuțitul și l-a înfipt în soția lui. După aceea și-a spus: Probabil că nici acești copii nu sunt ai mei - și i-a omorât. Apoi s-a trezit și și-a zis: Ce-am făcut?! Și s-a sinucis.

De ce permite Dumnezeu? Dumnezeu spune tuturor oamenilor, nu numai creștinilor: Nu preacurvi! Dar multă lume spune: Știu eu ce-i bine pentru mine: să am o amantă sau un amant! Dumnezeu spune că bețivii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Însă mulți spun: De ce-mi interzice

Dumnezeu băutura? Eu știu că băutura e un lucru foarte bun! Se dovedește însă că omul nu știe ce-i mai bine pentru el, fiindcă de multe ori asemenea cazuri degenerază în ceva grav. Oamenii mai spun: „Bine, bine, dar copiii au fost nevinovați, de ce a permis Dumnezeu asta?” Vom reveni mai târziu la aceasta; însă acuma spun doar atât: Cel fel de oameni vor fi cei ce cresc în asemenea condiții, în asemenea familii? Dumnezeu spune în felul următor: Eu nu voi interveni. Eu am spus cum trebuie să trăiască fiecare om; și fiecare are posibilitatea să aleagă ce crede că e mai bine pentru el. Dumnezeu spune: Omule, dacă tu știi mai bine, dacă știi mai bine decât Mine, atunci vei vedea consecințele. Vei vedea ce rezultă din faptul că cineva este lipsit de dragoste, este egoist, hrăpăreț. . .

Noi putem să ne întrebăm dacă pe Dumnezeu îl lasă rece asemenea consecințe îngrozitoare la care ajunge omul. Nu, nici vorbă, nu-L lasă rece! Dumnezeu nu este ca noi. „Ți-am spus de mai multe ori, dar n-ai ascultat; n-am ce-ți face!” Lui Dumnezeu nu-I este indiferentă soarta unor păcătoși ca aceștia. În Ioan 5:17 este scris: „Tatăl Meu lucrează până acum și Eu de-asemena lucrez”. Diferența e că Dumnezeu nu lucrează în felul părinților răi, cum am spus mai devreme. Gândurile lui Dumnezeu sunt mai înalte decât gândurile noastre. Pe de o parte, când păcatul ajunge la un nivel foarte ridicat, Dumnezeu intervine cu judecată. Exemple în acest sens sunt: potopul lui Noe sau Sodoma și Gomora, și putem să observăm că de fiecare dată când Dumnezeu a judecat, a făcut diferență între oamenii răi și oamenii buni. Atunci când Avraam s-a rugat pentru Sodoma, a spus: „Oare Judecătorul întregului pământ nu va face dreptate? Departe de Tine să pierzi pe cel bun împreună cu cel rău!” Și Dumnezeu a zis: „Nu, nici vorbă, nu vor pieri împreună!” Din contră, dacă ar fi fost zece oameni drepecți acolo, Dumnezeu ar fi cruțat întreaga cetate. Dar n-a fost decât unul. Și Dumnezeu l-a scăpat pe acel singur om, împreună cu acei membri ai familiei care au fost gata să-l urmeze. Înainte de potop, Dumnezeu a găsit un singur om drept, pe Noe, și l-a scăpat. Datorită lui Noe, Dumnezeu a salvat și pe soția lui, împreună cu fiii lor și nevestele fiilor lor. Pe de altă parte, în grădina Edenului, Dumnezeu a promis Sămânța care va veni și va călca în picioare capul șarpelui. Domnul Isus Cristos a venit și, prin moartea Lui, a scăpat din împărăția întunericului pe cei ce cred în El, și i-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale. Din această lume, din sistemul satanic alcătuit de Satan, cei care au crezut în Cristos au fost strămutați în Împărăția Fiului. Cei care au crezut în El au fost eliberați, scoși de El din familia satanică. Datorită lui Cristos, Dumnezeu a devenit Tatăl nostru Pentru cei ce au crezut în Cristos, tatăl

lor nu mai este Satan, ci Dumnezeu. Trupul nostru, carnea noastră a rămas cea veche; în jurul nostru, în lume, Satan face ce vrea, dar noi suntem păstrați de puterea lui Dumnezeu, pentru mântuire. El ne dă putere și înțelepciune ca să rezistăm în slăbiciune, El ne dă putere ca să rezistăm sub poveri. Este foarte trist că mulți oameni nu bagă în seamă această mântuire. Ei sunt mulțumiți cu păcatul, cred în continuare minciuna. Voi reveni asupra acestui lucru.

Ceea ce vreau să spun acum este că Dumnezeu va pune capăt în curând mersului acestei lumi, precum și domniei lui Satan. Acesta va mai încerca o acțiune mare pe vremea lui Antichrist, dar după aceea Domnul Isus va întemeia Împărăția Lui, iar în această Împărăție a Lui va fi vizibilă domnia Lui. Satan va fi legat. E interesant: însă că chiar și atunci când domnia lui Isus Cristos va fi vizibilă, tot vor mai fi unii care se vor răscula împotriva Lui. Citim despre acest lucru în Psalmul 2. De ce se răscoală neamurile, de ce se sfătuiesc și vor să rupă legăturile Lui? La sfârșitul celor 1000 de ani, Satan va reuși să-i facă pe mulți să se răscoale, îi va mobiliza pe mulți împotriva Domnului Isus Cristos. Și aceasta este o dovadă foarte clară că omenirea este atât de stricată, încât nicidecum nu poate fi îmbunătățită. Nu-i va ajunge omenirii domnia vizibilă, exterioară a lui Isus Cristos. Degeaba vor fi binecuvântări din belșug. Degeaba nu vor fi plânsete în Împărăția de 1000 de ani, degeaba va scăpa de gemete toată creația. Atunci nu vor mai fi boli, nici dureri, dar omul va rămâne același. Cine nu are viața nouă din Cristos, va fi la fel de stricat. Și aceasta dovedește clar nici că domnia exterioară, vizibilă a lui Cristos nu poate rezolva lucrurile. În Vechiul Testament este un verset, în Eclesiastul 1:15 „Ce este strâmb nu poate fi îndreptat și ce lipsește nu poate fi numărat”.

Doresc să accentuez și să pun pe inimile voastre acest adevăr, indiferent dacă sunteți sau nu credincioși. Sunt unii creștini care vor să îndrepte această lume prin promovarea unor idei precum acestea: Dacă ar fi oamenii puțin mai morali, dacă ar fi puțin mai multă dragoste în lume... Sau încercăm să spunem oamenilor din jurul nostru: Nu mai înjura! Poartă-te altfel! ... Aceste lucruri nu vor rezolva niciodată problema fundamentală. Sau încercăm să rezolvăm problemele mari ale lumii, precum sărăcia și altele asemănătoare ei; aceste lucruri sunt bune, însă nu de bază. Soluția acestor probleme este una singură: „Trebuie să vă nașteți din nou”. Doar cei care au fost născuți din nou la o nădejde vie, doar cei în care viața veche din Satan a fost înlocuită cu viața lui Dumnezeu, doar cei care au fost scoși și eliberați din această lume și transferați în Împărăția dragostei Sale, doar astfel de oameni au viața rezolvată.

În Galateni, capitolul 1 scrie că Domnul Isus a venit ca să ne elibereze din lumea asta stricată. Dumnezeu așa gândește: „Nu voi repara lucrurile, ci îl voi scoate din lume pe cel care crede în Mine.” Lumea aceasta este stricată în întregime și așteaptă focul judecății lui Dumnezeu.

Vreau să revin acum asupra unui lucru, și anume: Dumnezeu răsplătește aici, pe pământ, suferințele celor drepti. Așa s-a întâmplat și în viața lui Iov. Tot ceea ce Satan a stricat în viața lui, a primit înapoi. Nu numai bogățiile pe care le-a pierdut le-a primit înapoi, ci și copiii pierduți i-a primit înapoi, și anume a primit alți zece copii. Dar cel mai important lucru pe care l-a primit Iov, potrivit cuvintelor lui, a fost cunoașterea lui Dumnezeu: „Până acum doar auzisem despre Tine, dar acum Te văd. Și mi-e scârbă de mine, mă acuz pe mine” (în traducerea maghiară spune: „Îmi pun mâna pe gură și nu mai repet întrebarea „de ce?”). S-a întâmplat ceva asemănător cu ce i s-a întâmplat lui Ezechia, care a spus că necazul lui cel mare a avut loc pentru binecuvântarea lui. Cumva, Iov s-a gândit că abia după ce trupul său va fi mâncat de viermi, Mântuitorul lui se va opri și la el. Atunci Îl va vedea pe Dumnezeu, dar fără trup. El nu s-a gândit că Îl va vedea mult mai repede. Și L-a văzut mai repede, pentru că a ajuns mai repede în țărână. Dar nu a ajuns în țărână datorită descompunerii suferite prin moarte, ci el s-a pocăit adânc, până în țărână. Când un om ajunge în acest fel în țărână, atunci Îl vede cu siguranță pe Dumnezeu. Dumnezeu spune: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar și cu cel necăjit și cu inima smerită”. Iar când cineva se smereste și se pocăiește în țărână, Dumnezeu e gata să coboare și să locuiască acolo cu el. La final, la înnoirea tuturor lucrurilor, Dumnezeu va șterge lacrimile. Citim în Apocalipsa că „nici strigăt, nici jale nu vor mai fi, pentru că cele dintâi au trecut”. Ce se va întâmpla cu asemenea persoane ca și cei doi copilași amintiți în istorioara de mai înainte, care au fost uciși; ce se va întâmpla în privința unor nedreptăți strigătoare la cer - unii mor de foame, pe când alții nu știu ce să mai facă cu bogățiile lor -, ce se va întâmpla cu toate acele lucruri îngrozitoare pe care le-a săvârșit Satan pe pământ? Nu știm, dar de un singur lucru putem fi siguri: Judecătorul întregului pământ va face dreptate. Să ne aducem aminte de Lazăr și de bogat. Acesta din urmă n-ar fi dorit ca și cei cinci frați ai lui să ajungă în locul acela cumplit unde se afla el. Acest cuvânt spune ceva fiecăruia dintre noi. Numai cuvântul lui Dumnezeu are puterea să ne salveze, să ne scape și să ne facă oameni noi. Nu minunile, nu faptul că cineva se întoarce dintre cei morți.

Să revenim la întrebarea noastră inițială. Din ce cauză a permis Dumnezeu ca unii să conteste domnia și stăpânirea Domnului Isus Cristos, ca domnia lui Cristos să nu fie o domnie vizibilă, ca să se întâmple nenorociri mari, lucruri îngrozitoare, nedreptăți? Am văzut răspunsul: Din cauză că omul l-a urmat pe Satan. Și noi ne-am răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Întreaga omenire se răzvrățește împotriva lui Dumnezeu. Nu vrem ca Dumnezeu să poruncească omului. Nu vrem ca El să domnească peste noi. Toată nenorocirea își are aici punctul de plecare: nu vrem ca Dumnezeu să domnească peste noi. Ne considerăm suficient de iscusiți ca să știm cum să procedăm. Îi cerem lui Dumnezeu să nu ne interzică tocmai cele mai bune lucruri. Și atunci Dumnezeu spune: „Bine, în regulă! Uitați-vă unde duce calea aceasta”. Și Dumnezeu Își atinge scopul. Aceasta se întâmplă ca să-l convingă pe om, ca să-i arate că păcatele nu sunt lipsite de urmări. Să nu creadă cumva omul că poate să se scuture de domnia lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate fi batjocorit: Ce seamănă omul, aceea va și secera. Tot ce se întâmplă în lume este consecința acestei semănări.

Dumnezeu și Domnul Isus Cristos Își exercită și acum stăpânirea Lor în următorul fel: aparent îl lasă pe om să facă ce vrea. Omul sincer ajunge, mai repede sau mai târziu, la următoarea concluzie: nu este bine fără domnia lui Dumnezeu. Fără domnia și stăpânirea lui Dumnezeu asupra mea sunt un om fără stăpân în această lume. Sunt orfan fără stăpânirea lui Dumnezeu. Fără domnia lui Dumnezeu sunt flămând, însetat. Păcatul nu mă satisface. Păcatul oferă o plăcere de o clipă, dar după aceea are urmări îngrozitoare. S-a dovedit că Dumnezeu nu minte niciodată. S-a dovedit că Dumnezeu nu binele a vrut să ni-l interzică, ci moartea. S-a dovedit că Dumnezeu n-a vrut să abuzeze de puterea Lui, ci a vrut să ne protejeze cu acea putere. În cele din urmă, s-a dovedit cel mai important lucru: că Dumnezeu este dragoste.

Aici revin la ceea ce am mai spus: Dumnezeu este dragoste, pentru că a trimis Sămânța promisă la început, pe Domnul Isus Cristos. Iar El a fost gata să moară pentru asemenea oameni răzvrățiți împotriva Lui. După cum înțelegeu din Cuvânt, o cauză importantă a răzvrătirii satanice împotriva lui Dumnezeu a fost omul. Cuvântul spune că Dumnezeu a rânduit ca îngerii să fie slujitori ai oamenilor. Știți că scrie în Evrei că îngerii sunt duhuri slujitoare, care au fost trimise să slujească celor care vor moșteni Împărăția. Satan, cu toate că a fost un înger de rang înalt, a fost rânduit să slujească omului. Însă el și-a zis: „Eu nu voi sluji omului. Eu, care sunt puternic, eu care sunt lumină,

nu voi sluji unei creaturi nenorocite cum e omul”. Atunci Dumnezeu a spus: „Nu vrei să slujești? Voi merge Eu și voi sluji omului”. Și a venit Dumnezeu Însuși în Isus Cristos. A venit în trup, a îmbrăcat un trup omenesc. Și, după cum scrie în Evrei, pentru un timp a fost făcut mai prejos decât îngerii. Și pentru asemenea oameni a fost gata să sufere El, care ține tot universul. Este scris că pentru un om drept poate că ar fi cineva dispus să moară. Cine însă e gata să moară pentru vrăjmașul lui? Cine e dispus să moară pentru unul care îl ocărăște? Care se răzvrătește împotriva domniei lui?

Când a venit Domnul Isus Cristos, El ne-a arătat cum este domnia lui Dumnezeu. Când a spus: „Tată, să nu fie cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”, El a arătat cât de bună este domnia lui Dumnezeu. El, împlinind voia lui Dumnezeu, a mântuit omenirea. În pustie diavolul I-a oferit o împărăție, I-a oferit toate bogățiile acestei lumi. Și acum diavolul oferă oamenilor plăceri neîngrădite, comori. Cristos însă a spus: „Nu primesc nimic din mâinile tale! Renunț chiar și la pâine, dacă, pentru a mânca, ar trebuie să transform pietrele în pâine. Nu vreau să fac minunea de a Mă arunca de pe acoperișul Templului. Nu-mi trebuie nimic din lumea aceasta: Mă mulțumesc cu o iesel, Mă mulțumesc să călăresc pe o măgăriță. Mă mulțumesc și cu faptul că nu am un loc unde să-Mi plec capul. Pe Mine Mă interesează doar să împlinesc voia lui Dumnezeu”. Domnul nostru a urmat calea Lui până la capăt pe acest pământ, ca un străin sărac, însă S-a subordonat întotdeauna domniei lui Dumnezeu. Și această atitudine a avut niște urmări minunate de bune. El a arătat cum este domnia lui Dumnezeu.

Chiar dacă această lume nu poate fi îmbunătățită și ce este strâmb nu poate fi îndreptat, Dumnezeu, prin Isus Cristos, ne-a pregătit un drum drept. Citim în Evangheliile despre îndreptarea denivelărilor, iar referitor la pregătirea drumului, ni se spune: Oameni buni, lumea aceasta nu poate fi îmbunătățită. Aici totul este stricat cu desăvârșire. Există însă o cale: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Există o posibilitate de ieșire din această lume, iar în Împărăția Lui există alte legi. Chiar dacă oamenii nu vor să recunoască domnia lui Dumnezeu, și nici nu e vizibilă această domnie, totuși El este stăpân peste toate lucrurile. El Se folosește de această domnie a Lui ca să ne spună: „Veniți la Mine! Eu vă dau odihnă. Și aceasta, prin faptul că vă scot din această lume, prin faptul că vă fac o făptură nouă, un om nou”.

Amin!

II

Voi citi și acum cele două texte, care au fost citite dimineață; mai întâi din Efeseni, capitolul 1, apoi din Evrei capitolul 2.

Efeseni 1:20-23: „... pe care a desfășurat-o în Cristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie, și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus toate sub picioare și L-a pus căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți”.

Evrei 2:8: „toate le-ai supus sub picioarele Lui; într-adevăr, dacă I-a supus toate, nu I-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum încă nu vedem că toate Îi sunt supuse”.

Potrivit epistolei către Efeseni, Dumnezeu Și-a arătat măreția puterii Sale în trei domenii diferite. Prima dată Și-a arătat-o atunci când L-a înviat pe Cristos din morți. Apoi a arătat-o prin faptul că a pus toate lucrurile sub picioarele Lui, iar în cel de-al treilea caz a arătat-o prin aceea că pe El L-a pus Cap al Bisericii. De dimineață am vorbit despre faptul că nu se vede că Domnul Isus este Domn peste toate și în toate, chiar dacă, în realitate, El este Domn. Acum vom vedea că Domnul Isus este Domn peste Biserică, și nu oricum, ci în calitate de Cap al ei. Am citit în versetul 23: „... care este trupul Lui, plinătatea celui ce plinește totul în toți”. Acest verset arată, în primul rând, că Cristos nu este complet, întreg fără Biserică. Trebuie să ne întipărim acest lucru în inimile noastre cu o frică sfântă, cu mare grijă și cu respect. Cum este posibil acest lucru? În Efeseni 5, de la versetul 30 citim așa: „Pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama-sa, și se va lipi de nevastă-sa și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare – vorbesc despre Cristos și despre Biserică”. Legătura Bisericii cu Cristos este ca și legătura dintre Adam și Eva. La început Eva era în Adam, și formau împreună un singur tot. Așa citim și în Efeseni 1:4 „După acum ne-a ales în El, înainte de întemeierea lumii”. Apoi, Dumnezeu a scos-o pe Eva din Adam, a întocmit-o ca femeie, i-a dat-o lui Adam ca să-i fie soție și să devină astfel un singur trup. La aceasta se referă cuvântul când spune că este o taină mare, dar apoi continuă spunând că nu se mai referă la Adam și Eva, adică la căsătorie, ci la Cristos și Biserică.

Am citit că înainte de întemeierea lumii, Biserica era în Cristos, a fost aleasă în El. Apoi, noi, oamenii, ne-am născut pe pământ, am devenit păcătoși, însă Cristos ne-a răscumpărat prin moartea și prin sângele Său. Moartea Lui reprezintă acel moment din viața lui Adam când Dumnezeu a lăsat să vină un somn asupra lui și a scos-o pe Eva din coasta lui. Ca și pe Eva, și pe noi ne transformă și ne modelează Dumnezeu, ca să fim vrednici de Isus Cristos, ca să ne dăruiască Lui, întâi ca Mireasă și apoi ca soție.

În limba maghiară, cuvântul „soție” are o semnificație deosebită, în acord cu Scriptura. Este alcătuit din cuvântul „jumătate” și exprimă faptul că soțul și soția alcătuiesc împreună un întreg; fiecare parte reprezentând numai o jumătate. Legat de această asemănare, am spus mai înainte că trebuie să ne întipărim în mințile noastre, cu o teamă sfântă, faptul că Cristos nu este întreg fără Biserică.

Acest cuvânt are și un alt înțeles. Într-o altă traducere a versetului 23 se spune: „Biserica, care este trupul Lui, este umplută cu El, care împlinește totul în toți”. Cu alte cuvinte, Biserica este umplută cu Cristos: El umple Biserica. Atât Biserica, luată ca întreg, cât și fiecare mădular în parte este umplut cu Cristos. El ne umple gândurile, planurile, dorințele noastre, sentimentele noastre; toată persoana noastră este umplută cu persoana Domnului Isus Cristos. Rostul existenței Bisericii și al fiecărui mădular care aparține Bisericii este împlinit în Isus Cristos. Dacă Cristos ne umple viețile, El poate da sens vieții noastre pământești. Dacă El nu ne umple, dacă El nu este totul pentru noi, atunci întreaga noastră existență își pierde rostul. Devenim niște oameni fără nici o țință. De aceea spune Cuvântul în Coloseni, capitolul 2 că noi suntem împliniți în El. În lumina acestor lucruri, trebuie să ne punem fiecare întrebarea: Ce mă umple pe mine?

Cât privește viața creștinilor, nu mă gândesc la păcate grosolane, la lucruri urâte, lumești. Eu cred din toată inima că nu asemenea lucruri ne preocupă. Dar cum stăm când e vorba de anumite învățături? Suntem noi umpluți cu adevăruri biblice? Sau cu anumite idei? Sau suntem umpluți cu Isus Cristos? În versetul 22 am citit: „El I-a pus totul sub picioare și L-a pus Căpetenie peste toate lucrurile”. Lucrul acesta se repetă și la Coloseni „El este capul trupului”. Aceasta înseamnă că Isus Cristos, în Biserică și prin Biserică, arată pentru prima dată acum că totul I-a fost supus. În lume nu se vede că totul I-a fost supus. Domnul vrea însă ca în Biserică să se vadă lucrul acesta, și anume că El este Capul, și noi suntem subordonați Lui. Ce înseamnă de fapt că El este Capul nostru?

După cum am afirmat mai înainte, punctul culminant al puterii primite de Domnul Isus nu se arată în lume, ci în Biserică. El a fost rânduit să fie Cap peste toate lucrurile, Bisericii. Puterea deosebită, dumnezeiască dăruită Lui s-a manifestat prin aceea că a fost înviat din morți. Apoi a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu. A fost înălțat mai presus de orice autoritate, stăpânire și domnie. Totul a fost așezat sub picioarele Lui. Cuvântul însă ne spune că: există ceva mai mult, mai înalt decât atât, și anume faptul că El e Capul Bisericii. Asta înseamnă că Domnul Isus are o putere foarte mare, absolută asupra noastră, care suntem trupul Lui. Această putere a Lui foarte mare nu se manifestă prin faptul că suntem puși sub picioarele Lui, ci prin faptul că suntem așezați sub capul Lui. După cum capul și trupul au o legătură organică, tot așa și noi avem cu Isus Cristos o legătură organică, fiindcă așa a rânduit Dumnezeu lucrurile. Pe de o parte, aceasta înseamnă cea mai strânsă legătură posibilă, iar pe de altă parte înseamnă cea mai mare domnie sau putere, deoarece, referitor la mădularele unui trup, nici nu se pune problema de a nu asculta de cap. Legătura aceasta este bazată pe dragoste. Nu e nicidecum cazul unui învingător care calcă în picioare capul celui învins. Această legătură organică, bazată pe dragoste, care există între Cristos și Biserică, slujește și de model, după cum scrie în Efeseni 1:10 „Ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși în Unul singur, în Cristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ”. Ceea ce am citit în Evrei 2:10, și anume că acum încă nu vedem că toate Îi sunt supuse, arată că Dumnezeu îngăduie acum oamenilor să desconsidere această puterea neobișnuită a lui Cristos; sau le permite să își exprime dubiile în legătură cu această putere. Va veni însă ziua când nimeni nu va mai putea face așa ceva. Scrie în Filipeni că orice genunchi, al celor de sus, de pe pământ și de sub pământ, se va pleca înaintea Lui.

Într-un fel, nu ne mirăm că lumea nu se pleacă înaintea Lui, deși, având în vedere dragostea lui Cristos, lucrurile ar trebui să stea altfel. De dimineață am arătat pe larg că în lume nu se vede puterea Lui. De fiecare dată este șocant când vedem că cei care sunt creștini, care poartă numele lui Cristos nu trăiesc în așa fel, încât în viețile lor să fie vizibilă domnia lui Isus Cristos. Prin cuvintele noastre mărturisim că El este Domnul. Din Evanghелиi știm că și în ziua aceea mulți vor spune: „Doamne, Doamne ...” El însă va spune multora că niciodată nu i-a cunoscut. Cântăm în cântările noastre că El este Domnul. În predicile noastre rostim: „El este Domnul!” În cuvintele noastre, fiindcă toți cunoaștem limbajul canaanit, spunem că El este Domnul tuturor. Însă în

viața practică, de fiecare zi, nu tot așa stau lucrurile, nu El este Domnul. Altfel spus, în viața practică a multora dintre noi nu se vede niciodată că El este Domnul.

În cartea „Dumnezeu vorbește celui ce ia seama”, Tozer vorbește despre Domnul, asemănându-L cu un rege dintr-o monarhie constituțională. Așa sunt regii și împărații din Europa, de exemplu în Anglia, Spania. În monarhia constituțională, formal, regele este capul tuturor lucrurilor din țara lui. Cu ocazia evenimentelor festive, regele poartă îmbrăcămintea regală și așa se înfățișează înaintea celorlalți. Dar nu el ia deciziile. Inclusiv cuvântările ținute de el la ocazii mari sunt scrise de alții. Aproape că are doar un rol de decor. Pentru ce are loc tot jocul acesta? Deoarece poporul, din considerente istorice, este încântat de el. Poporul e încântat de un conducător, de un rege, care spune și face ce place oamenilor. E vorba de un rege care nu stăpânește, nu poruncește; este doar o figură reprezentativă.

Din păcate, mulți credincioși preferă un astfel de Cristos, care nu poruncește nimic, doar aprobă, ba mai mult, vine în sprijinul ideilor noastre. Noi hotărâm derularea lucrurilor, iar El doar binecuvântează hotărârile noastre. Isus Cristos însă este un Rege adevărat. El n-a primit puterea ce-o are de la oameni, ci de la Dumnezeu. El nu intră într-un asemenea joc. Dacă noi însă intrăm într-un asemenea joci, ne înșelăm pe noi înșine. În cartea proorocului Maleahi, capitolul 1, versetul 6 citim: „Dacă sunt stăpân, unde este teama de Mine, zice Domnul?” Creștinul care are viziune, care a văzut puterea lui Cristos și a recunoscut că El este Cap, se pleacă înaintea Lui. Cel care nu are lumină lăuntrică nu se pleacă înaintea Lui. În cele ce urmează voi enumera câteva exemple care demonstrează că unele persoane nu L-au primit pe Cristos ca Domn al vieților lor.

Un exemplu este obiceiul nostru de a face o anumită selecție a textelor biblice. Ce înseamnă aceasta? Noi primim cu bucurie texte de genul „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”; „Dumnezeu este dragoste”; „El ne iartă păcatele”; „să nu vi se turbure inima, nici să nu se înspăimânte”; „Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului”; „cereți orice veți vrea și vi se va da”. În schimb, nu ne prea place să auzim sau să primim următoarele versete: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume”; „omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ”; „nu vă strângeți comori pe pământ”; „umblați în dragoste”; „iertăți-vă unii pe alții”, și am putea continua încă mult timp, adunând versete în ambele categorii.

Un al doilea exemplu: în rugăciunile noastre, de obicei, ne învârtim în jurul nostru. Îi prezentăm cu lux de amănunte lui Dumnezeu ce dorim noi, care este cererea noastră, rugându-L să ne dea ceea ce cerem, să împlinească dorințele noastre. Dacă nu ne dă, și încă urgent, ne supărăm. Am citit despre cineva care a cerut ceva timp îndelungat de la Dumnezeu; a cerut insistent, iar la urmă, neprimind, a spus: „Doamne, m-am supărat pe Tine!” Oare câți dintre noi ne începem rugăciunile așa cum a făcut-o Pavel pe drumul Damascului: „Doamne, ce vrei să fac?” Sau cum S-a rugat Domnul Isus: „Tată, nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu” Dacă Dumnezeu a răspuns cererii noastre și ne-a rezolvat problema, ne gândim în felul următor: „Acum, că ni s-a rezolvat problema, Dumnezeu poate pleca pentru un timp, că ne descurcăm și singuri! Când vom mai avea nevoie de ajutor, ne vom prezenta din nou”. Ne comportăm ca și cum El ar fi slujitorul, iar noi stăpânii.

Al treilea exemplu: nu vrem să ne supunem Lui, de aceea, folosim niște trucuri. De exemplu, răstălmăcim înțelesul simplu al Cuvântului și căutăm o interpretare în favoarea noastră. Să luăm versetul care spune: „Nimic bun nu locuiește în mine, adică în carnea mea”; îl socotim că, pe baza celor enunțate aici, suntem scutiți de orice încercare de a face bine. Dacă nu locuiește nimic bun în mine, atunci nici n-are rost să mă ocup cu a face binele. Sau cuvântul care spune „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după bunul Lui plac, și voința, și înfăptuirea” - dacă Dumnezeu va lucra în mine voința, atunci voi vrea, și dacă El va împlini în mine, atunci va fi împlinit. Eu mă consider absolvit de toate acestea, pentru că nu vreau să mă forțez. Nu demult am discutat cu niște oameni în vârstă, și o soră, care avea în jur de 80 de ani, mi-a spus că a avut multe lupte în tinerețe. A obosit în așa măsură luptând, încât la un moment dat s-a gândit „Eu nu mă mai lupt cu păcatul, pentru că este foarte greu, și nu contează dacă voi cădea, fiindcă Dumnezeu și așa mă iartă”. Însă pe când se gândea astfel, Domnul i-a adus aminte de un verset care zice: „Să continuăm să păcătuim ca să se înmulțească harul? Nicidecum!”

Al patrulea exemplu: nu acceptăm suferința. Încercăm din răspuțeri să o evităm. Îl implorăm pe Domnul ca nu cumva să ne treacă prin suferință. Iar dacă am ajuns în suferință, ne rugăm ca ea să înceteze cât mai curând posibil. Și asta în ciuda faptului că Domnul a spus că în lume vom avea necazuri. Și știm că nu există slavă fără suferință. Înainte de masă am văzut cât de multe lucruri lucrează Domnul în noi prin suferință. În cazul celor ce-L iubesc pe El, toate lucrurile lucrează împreună spre binele lor. Noi avem tendința să ne

gândim în felul carismaticilor, și anume că, dacă suntem creștini, trebuie neapărat să fim sănătoși, bogați, prosperi.

Al cincilea exemplu se referă la faptul că aici, pe pământul acesta, vrem să fim fericiți și veseli. Cumva, privim viața aceasta pământească ca și cum aici am fi acasă. Aici trebuie să avem o ambianță plăcută. Ba uneori chiar și scopul străngerilor noastre este această bună dispoziție. Din vest vine cu mare iuțeală înspre est această concepție: scopul străngerilor este de a avea parte de distracție, jocuri, bună dispoziție - un fel de „show” creștinesc. Foarte multora nici nu le trece prin cap că scopul străngerilor este ceea ce a spus Corneliu: „Am venit aici să ascultăm toate lucrurile pe care ți le-a poruncit Dumnezeu”. Dacă El este Domn peste toate, dacă este Capul Bisericii, atunci El poruncește. Dar, dacă El este stăpân, unde este frica de El? Dacă noi suntem supușii Lui, unde este ascultarea noastră? Unde este căutarea vocii Lui, căutarea plăcerii Lui?

Avem o carte intitulată: „Lumea, teren de joacă sau câmp de luptă?” [de A.W. Tozer – *n.r.*] Voi citi un pasaj scurt de acolo: „Oamenii nu se gândesc la această lume ca fiind un câmp de luptă, ci o consideră un teren de joacă. Nu suntem aici ca să luptăm, ci să ne distrăm. Nu suntem într-o țară străină, ci acasă, la noi. Nu ne pregătim pentru viață, ci acuma trăim, și lucrul cel mai bun pe care îl putem face este să ne debarasăm de orice opreliști și de decepțiile noastre și să trăim din plin această viață.”

Cu mai mult timp în urmă, creștinii considerau că se află într-o țară străină pe acest pământ, pe teritoriul vrăjmașului, pe un câmp de luptă. Se luptau contra cărnii, contra poftelor și, totodată, contra puterile văzduhului. Pentru ei era un lucru natural că trebuie să se înarmeze cu armura lui Dumnezeu, după cum găsim scris în Efeseni 6. Și noi trebuie să considerăm ca pe un lucru firesc că nu aici este patria noastră, ci suntem străini. Cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl așteptăm pe Domnul Isus Cristos. Astăzi, în foarte multe locuri patria aceasta cerească este prezentă doar la nivelul vorbelor și al cântărilor. Cineva a scris o poezie în limba maghiară, și una din strofe sună așa: „Cale plină cu spini, numai tu mă conduci acasă / Prin ceață și prin noapte, dar în siguranță /, Doar tu păstrezi urmele pașilor lui Cristos /, fiindcă pe aici a călcat Cristosul meu”. Poezia continuă spunând că dacă nu mai sunt spini pe cale, e cazul să ne întrebăm dacă nu cumva am părăsit calea cea bună. Iar dacă așa s-a întâmplat, să-L căutăm cu lacrimi pe Cristos, urmele pașilor Lui și calea pe care a mers El.

Al șaselea exemplu: în locul cuvintelor lui Cristos, în locul vocii Lui, luăm de bune păreri grupului nostru sau ale adunării noastre, ca și cum acele păreri ar fi identice cu voia lui Cristos, ca și cum valorile morale sau practica grupului nostru și toate celelalte activități ale grupului nostru ar coincide cu cerințele lui Cristos. Nu ne adâncim în Scriptură, nu învățăm de la Cristos, ci unii de la alții. Să nu mă înțelegeți greșit: Domnul, într-adevăr, a dat pe unii apostoli, pe alții învățători, și e bine dacă învățăm de la aceștia. Partea negativă o reprezintă următorul fel de raționament: „Dacă X are voie să facă lucrul respectiv, atunci și eu îmi pot permite”. Dacă cineva ne atrage atenția că nu e bine ce facem, nici nu îl băgăm în seamă. Foarte mulți s-au dezobișnuit să practice ceea ce au făcut cei din Berea, care cercetau Scripturile ca să vadă dacă cele auzite sunt așa cum li s-a propovăduit. Noi trebuie să cercetăm Scripturile și să primim numai ceea ce se regăsește și în Cuvântul lui Dumnezeu.

Al șaptelea exemplu: atunci când un creștin ajunge în fața unei probleme etice, morale, se duce el la Predica de pe munte sau la un alt text din Scriptură, ca să primească de acolo un răspuns? Sau merge de la frate la frate, până găsește pe unul care să-i dea un răspuns pe placul lui? Cine Îi dă voie Cuvântului lui Dumnezeu să decidă în chestiuni precum dărnicia, numărul de copii, creșterea copiilor, obiceiurile personale, distracțiile, cumpărăturile, vânzările și în toate celelalte domenii legate de viața noastră?

Fraților, ceea ce am punctat eu în șapte domenii nu reprezintă o listă completă. Fiecărui dintre noi Domnul îi poate arăta lucruri unde nu Domnul decide în viața lui, ci el însuși. În loc de a continua înșiruirea, să ne punem următoarea întrebare: Ce consecințe au aceste fapte? De ce nu se vede în viața multor creștini că El este Capul, El este Domnul? Nicidecum nu putem să spunem că Cuvântul lui Dumnezeu greșește. Săptămâna aceasta am vorbit cu o bătrânică și, din vorbă în vorbă, am întrebat-o dacă are păcate? Ea a spus: „N-am nici un păcat, sunt fără păcat”. I-am citat din Romani, unde spune că toți s-au îndepărtat, toți au păcătuit, că nu este nimeni care să facă binele, că nu este nici măcar unul singur. Și am întrebat-o: „Ce ziceți de aceasta?” Atunci mi-a replicat: „Oare Biblia nu poate greși?” I-am răspuns că Biblia nu greșește, ci unitățile noastre de măsură pot fi greșite.

Deci, nu putem nicidecum afirma că Cuvântul lui Dumnezeu este greșit, după cum nu putem concluziona că Adunarea lui Dumnezeu nu este așa cum e descrisă în Efeseni. Domnul Isus este Capul Bisericii Lui. Și nu putem

spune că legătura dintre Cristos și Biserică nu este decât o teorie frumoasă. În Romani 8, de la versetul 29 citim așa: „Căci pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și predestinat ca să fie asemenea imaginii Fiului Său, ca El să fie primul născut între mai mulți frați, și pe cei pe care i-a predestinat, pe aceia i-a și chemat; și pe cei pe care i-a chemat, i-a și justificat; și pe cei pe care i-a justificat, i-a și glorificat”. Sunt mulți care se gândesc în felul următor: „Dumnezeu m-a ales înainte de întemeierea lumii, m-a așezat în Biserica Lui încă înainte de întemeierea lumii, pe mine Dumnezeu m-a cunoscut mai dinainte și m-a predestinat să fiu asemenea lui Cristos. În epistola către romani scrie că pe aceia i-a și glorificat, deci totul este gata, terminat, iar dacă lucrul acesta nu se vede, ei bine... nu se vede! Totuși, va face Dumnezeu ceva atunci când mă va înfățișa înaintea lui Cristos, ca să nu fie pe mine vreo pată, zăbăritură sau ceva de felul acesta. Eu nu fac nimic... de ce m-aș forța să fac ceva? Dacă Dumnezeu afirmă că așa stau lucrurile, atunci așa și sunt! Eu cred chiar dacă nu văd, pentru că „umblăm prin credință, nu prin vedere.” O astfel de gândire nu se bazează pe spusele Scripturii. Cel care aparține trupului Său nu-și găsește pacea până ce nu se supune într-un tot Cuvântului lui Cristos. Repet: nu se liniștește până atunci! Nu aplică metoda automulțumirii: „Nu înțeleg acum, dar știu că la sfârșit totul va fi bine”. Se străduiește să asculte în toate aspectele, cu acea hotărâre fermă că nu contează cât îl costă, așa cum a afirmat și Pavel că nu ținea la viața lui, ca și cum i-ar fi fost scumpă, ci dorea să-și termine cu bine alergarea. Acestea nu sunt faptele legii; această străduință nu vizează obținerea mântuirii. Dacă am înțeles de ce m-a chemat pe mine Domnul, atunci pun și eu întrebarea pe care a pus-o Pavel: „Doamne, ce vrei să fac?” Pavel, după ce a înțeles poziția Domnului, a afirmat în repetate rânduri că nu a vrut să fie neascultător. Legat de ceea ce a înțeles el, s-a străduit cu toată puterea lui în direcția respectivă. Nu s-a gândit nicidecum că, dacă Dumnezeu l-a apucat și l-a chemat, însemna că El urma să facă totul pentru înaintare în direcția aceea, Pavel nemaivând de făcut nimic. Dacă am înțeles că El ne-a chemat ca să fie Capul nostru, dacă ne-a chemat la această legătură strânsă, atunci și noi ne vom strădui să intrăm în această legătură strânsă, atunci și noi vom face totul ca să ascultăm de El în toate. După cum spune Pavel: „Ca să fiu plăcut Lui”. Și Domnul Isus a spus de fiecare dată: „Facă-se voia Ta!”

Dacă am înțeles cu adevărat acest lucru, atunci nu vom mai fi mulțumiți cu o viață creștină superficială. Nu ne va mai mulțumi faptul că și ceilalți din

adunarea sau grupul nostru procedează așa. Nu ne vor mai mulțumi părerile oamenilor, standardele și aprecierile lor. Dacă înțelegem cu adevărat, atunci viața aceasta nu va mai fi o distracție sau joacă, ci Îl vom dori pe Cristos și vom vrea să-I fim plăcuți Lui. În viața celui care aparține cu adevărat trupului lui Cristos, Cuvântul nu rămâne literă moartă. Cuvântul nu rămâne doar o învățătură frumoasă, cunoștințe sau teorie ci, mai devreme sau mai târziu, devine o realitate practică. De exemplu, dacă cuvântul spune: „Omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ”, atunci acest cuvânt nu se va împotmoli la „O, nenorocitul de mine, n-am eu puterea pentru acest lucru...”, ci merge mai departe, până acolo că „pot totul în Cristos care mă întărește”. Și merge până acolo, încât afirmă că cei ce sunt ai lui Cristos și-au omorât carnea împreună cu poftetele ei, și faptul acesta devine o realitate vizibilă; în felul acesta se vede că Dumnezeu L-a pus pe Cristos Cap al Bisericii, care este trupul Său, trup care este plin de El - Cel care împlinește totul și în toți.

În încheiere, câteva cuvinte încă. Am auzit, așadar, că Domnul Isus este Stăpânul absolut al universului. Am mai auzit că acest lucru încă nu este vizibil, dar am auzit și că în cei care aparțin Bisericii, care este trupul Său, această realitate devine vizibilă, mai repede sau mai târziu. Astfel de oameni nu se mulțumesc cu mai puțin, ci de bună voie, din convingere, se pleacă înaintea Lui. Cristos devine pentru ei mai scump decât viața. Așa de mult se va vedea că El este Capul, încât Dumnezeu va putea folosi acest lucru în veșnicie ca model înaintea întregului univers. Să ne punem fiecare dintre noi întrebarea, în mod sincer: Ce anume se vede în viața mea? Pentru mine rămâne la stadiul de teorie chemarea măreață a Bisericii? Sau este ea o realitate? Chiar și dacă trebuie să sufăr pentru aceasta? Să ne punem întrebarea: Cine mă umple pe mine? Mă umple Cristos întru totul? Așa să fie și pentru viețile noastre, pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu pentru noi.

Amin!

III

Voi citi din două locuri din Cuvântul lui Dumnezeu; mai întâi din Efeseni 122-23: „*El l-a pus toate sub picioare și l-a pus Căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți*”, și apoi de la Evrei 10:19-22: „*Așadar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinlăuntru, adică trupul Său, și fiindcă avem un Mare Preot pus peste Casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu o credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău și cu trupul spălat de o apă curată.*”.

Ieri am vorbit despre două lucruri: pe de o parte, de ce nu se vede domnia și stăpânirea Domnului Isus în lume, iar pe de altă parte, de ce nu se vede nici în viețile celor credincioși?

Acum aș vrea să vorbesc despre următorul fapt: de ce se vede totuși domnia lui Cristos în viețile unora? Cum se manifestă aceasta? Cum se poate ajunge la aceasta? În capitolul 10 din Evrei am citit că avem o intrare liberă. În traducerea maghiară spune: „*avem încrederea că vom avea o intrare liberă*”.

Ca să înțelegem mai bine acest verset, să ne aducem aminte că acel cort, care a fost făcut după un model ceresc, a fost compartimentat în trei, și anume: Curtea, Locul sfânt și Locul preasfânt (Sfânta Sfintelor). În versetul 19 din textul citit din Evrei, Cuvântul se referă la Sfânta Sfintelor. În Curte se aflau altarul de aramă și ligheanul pentru curățire, cu apă. În Locul sfânt se găseau altarul pentru miresme plăcute, masa pentru pâini și lampadarul de aur; toate acestea erau confecționate din aur curat. În Locul preasfânt se afla chivotul mărturiei cu capacul ispășirii deasupra, făcute tot din aur. Acesta era locul unde Se arăta Dumnezeu: deasupra capacului ispășirii. Cel care voia să vină în prezența lui Dumnezeu trebuia să intre până în Locul preasfânt. În Vechiul Testament, doar Marele Preot avea acces în locul acela. Și acesta însă trebuia să parcurgă întregul drum care începea la altarul de aramă și se încheia în Locul preasfânt. Asta, deoarece exista o singură cale de intrare acolo. Drumul acesta trecea pe lângă altarul de aramă, pe lângă ligheanul pentru curățire și așa mai departe, până în Locul preasfânt. În ceea ce ne privește pe noi, tocmai am citit că avem intrare liberă în Locul preasfânt, deoarece ne-a deschis-o Domnul Isus. Însă avem și nădejdea care se referă la intrarea pe o singură cale. Această singură

cale este Domnul Isus, care a afirmat despre Sine, „Eu sunt Calea” și nimeni nu poate merge altfel la Tatăl decât prin El. Dacă privim cu atenție lucrurile existente în Cort, începând de la altarul de aramă și până la altarul de aur, vedem că totul vorbește despre Domnul Isus Cristos. Fiecare obiect corespunde unei porțiuni din acea Cale. Aș vrea să vorbesc pe scurt despre fiecare.

Când cineva a intrat pe poartă, în curte, prima dată a dat de **altarul de aramă**. Aici erau aduse jertfele pentru păcat. Tot pe acest altar erau aduse jertfele pentru vină, dar și arderile de tot și jertfele de mulțumire și de mâncare. Toate aceste jertfe arată spre jertfa de la Golgota a Domnului Isus Cristos. El a făcut totul și a terminat totul la Golgota, așa cum am auzit și acum la frângerea pâinii. În Efeseni 2:17-18 citim: „El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă, celor care erați departe, și pace celor ce erau aproape. Căci prin El, și unii și alții avem intrare la Tatăl, printr-un singur Duh”. Fără jertfa de la Calvar a Domnului Isus Cristos este imposibil să intrăm la Tatăl.

Aș vrea să atrag atenția asupra unui lucru: astăzi, mulți creștini se comportă la fel cum se comportau, la vremea respectivă, evreii. Dacă un om a săvârșit un păcat, a adus un animal ce urma să fie jertfit, s-a prezentat la altarul de aramă, cei de acolo au pregătit și jertfit animalul, omul și-a liniștit conștiința și apoi a plecat. Însă nu a intrat la Tatăl. N-a trecut deloc de acel punct reprezentat de altarul de aramă. E drept că nici n-avea această posibilitate, deoarece atunci calea încă nu era deschisă. Noi însă putem intra mai departe, deoarece calea ne este deschisă. Și totuși, sunt mulți care nu merg mai departe.

Un alt obiect din Curte era **ligheanul de aramă**. Acesta era pentru preoți, ca să se spele înainte de a intra în Locul sfânt, dar și înainte de a se apropia de altar. Dacă nu s-ar fi spălat, ar fi fost vrednici de moarte. Aceasta vorbește de curăție, iar apa din lighean vorbește de Cuvântul lui Dumnezeu. Înainte de a îmbrăca hainele de preoți, ei trebuiau să se spele complet, de sus până jos. Apoi, mai târziu, încă o dată trebuiau să-și spele mâinile și picioarele. Pentru noi acest lucru poate fi reprezentat prin cuvintele Domnului Isus: „Voi sunteți curați din pricina cuvântului pe care vi l-am spus”. El a mai spus că cel care s-a spălat sau îmbăiat nu mai are nevoie decât să-și spele mâinile și picioarele. Ca să înțelegem mai bine ce înseamnă asta, trebuie să spun că altarul de aramă era confecționat din oglinzile femeilor din Israel. La vremea respectivă, femeile foloseau oglinzi de aramă lustruită. Faptul acesta arată spre ce spune Iacov: „Fiți împlinitori ai cuvântului, nu numai ascultători. Căci dacă cineva este un ascultător al Cuvântului, și nu un împlinitor, seamănă cu un om care își privește fața naturală

într-o oglindă; și după ce s-a privit pleacă și uită îndată cum era” (Iacov 1:22-24). Doar atunci are rost să ne uităm în oglindă dacă, observând pe noi o pată, o curățim. Ligheanul spune următorul lucru: fiind împlinitori ai cuvântului, ne păstrăm viețile curate. Sângele Domnului Isus ne-a curățit - faptul acesta este arătat de altarul de aramă. Însă, pentru a înainta, este nevoie ca viețile noastre să fie rânduite după Cuvântul lui Dumnezeu. Cel mai mult avem nevoie de spălarea mâinilor noastre. Mâinile reprezintă faptele noastre. Dar e nevoie să ne spălăm și picioarele, care vorbesc despre umblarea noastră în această lume. În lumea aceasta prin care umblăm, multe lucruri se agață de picioarele noastre. În Psalmul 119, psalmistul întreabă la un moment dat: „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău?” Fraților, eu știu că foarte mulți apreciază sângele și jertfa Domnului Isus, prin care El a făcut curățirea păcatelor. Cine sunt însă cei care merg mai departe, care înaintează și sunt gata să-și rânduiască vorbele și faptele după Cuvântul lui Dumnezeu? Cine sunt cei care vor să se păstreze curății, neîntinați de lume? În Curte, amândouă obiectele, atât altarul, cât și ligheanul, erau din aramă. Arama reprezintă judecata, reprezintă faptul că în Curte, Dumnezeu, în Domnul Isus Cristos, a judecat păcatele noastre; El: a judecat, în Fiul Său, păcatul ca principiu. Dar Cuvântul lui Dumnezeu judecă în noi păcatul și necurăția și lucrează în noi curățirea.

În Locul sfânt se afla **masa pentru punerea înaintea a pâinilor**. Pâinile așezate aici erau destinate preoților, deoarece erau pâini sfinte. Acest lucru reprezintă faptul că Isus Cristos este Pâinea vieții. El este Pâinea care a coborât din cer. El ne hrănește viața noastră lăuntrică, viața aceasta nouă. Acum nu privim pâinea ca fiind trupul Său zdrobit pentru noi; lucrul acesta s-a întâmplat la altarul de aramă. Nu ne gândim acum la faptul că El e Pâinea vieții, că dacă El n-ar fi murit pentru noi, noi am fi fost cei care ar fi trebuit să moară. Acum Îl vedem pe El ca Pâine a vieții care ne hrănește în omul dinăuntru, hrănește viața cea nouă. Aceasta înseamnă că, dacă cineva a înaintat și a ajuns până la masa pâinilor, nu va mai dori să se hrănească cu mâncarea necurată pe care o oferă această lume. El se hrănește cu pâinea cerească. Astfel de oameni nu se hrănesc cu ce oferă lumea prin televizor, cărți, păreri omenești sau opinii firești, deoarece ei cunosc foarte bine zicala: „Vei deveni ceea ce mănânci”. Și aceasta, deoarece hrana noastră devine oarecum parte din noi. Cel care ajunge până la masa pâinilor înțelege că nu doar curăția mâinilor și a picioarelor contează, ci este foarte important cu ce ne hrănim, cu ce ne ocupăm, ce ne umple și la ce ne gândim.

Următorul obiect este **lampadarul de aur**. Și acesta era confecționat din aur. Era un fel de lampă-suport pentru uleiul dinăuntru. Lampadarul vorbește despre faptul că Domnul Isus este Lumina lumii și este și Lumina noastră. Legat de aceasta, citim următorul lucru în Efeseni 1, versetul:17 și prima parte a versetului 18: „Și mă rog ca Dumnezeuul Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune în cunoașterea Lui și să vă lumineze ochii inimii”. Aceasta înseamnă că cel ce ajunge până la lampadarul de aur dorește ca mintea, gândurile și judecata lui să fie luminate de Domnul Isus Cristos, ca El să-i dea înțelepciune și pricepere, El să-i dea descoperire. Este vorba de o asemenea înțelepciune cum e descrisă în cuvânt: întâi curată, apoi pașnică (Iacov 3:17), blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare, plină de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Dacă nu avem lumină de la Domnul Isus Cristos, atunci umblăm în întuneric și ne împiedicăm ușor. Ne împiedicăm și nu umblăm în lumină, dacă ne închipuim că vedem foarte bine lucrurile. Cel care ajunge până în acest punct dorește ca lumina pe cărarea lui să fie Cuvântul Domnului. Nu dorește ca alte surse să-i dea lumină, ci vrea să umble în lumina lui Cristos.

Al treilea obiect în Locul sfânt era **altarul tămâierii**. Și acesta era făcut din aur. Altarul acesta era așezat chiar în fața perdelei care despărțea Locul sfânt de Locul preasfânt. Atunci când preoții aduceau ca jertfă tămâie pe acest altar, mirosul plăcut trecea prin perdea în Locul preasfânt, în prezența lui Dumnezeu. Faptul acesta simbolizează rugăciunea. Psalmul 141:2 „Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta”. În Apocalipsa 5:8 citim că cele patru făpturi avea potire pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților. Rugăciunea care vine dintr-o inimă sinceră ajunge ca un miros plăcut înaintea lui Dumnezeu. Acest lucru nu e valabil numai cu privire la închinare și mulțumire, ci și cu privire la cererile făcute din toată inima. După versetul citat, din Psalmul 141, următoarele versete vorbesc și despre cereri. Versetul 1 spune așa: „Doamne, eu Te chem: vino degrabă la mine! Ia aminte la glasul meu, când Te chem!” Apoi, versetul 4: „Nu-mi abate inima la lucruri rele!”, versetul 3: „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele și păzește ușa buzelor mele!” Cererile care vin dintr-o inimă sinceră și care coincid cu voia lui Dumnezeu ajung înaintea Lui ca o mireasmă plăcută.

Pe acel altar se ardea în permanență tămâie înaintea lui Dumnezeu. Aceasta ilustrează rugăciunea neîncetată, așa cum ne spune Cuvântul: „Rugați-vă neîncetat!” Rugăciunea aceasta trece dincolo de perdea și înaintea lui Dumnezeu.

În Locul preasfânt era un singur obiect: **chivotul legământului**. Dintre toți oamenii din lume, o singură persoană, cu o singură ocazie, o singură dată pe an putea păși înăuntru. Este vorba de Marele preot. Intrarea lui acolo avea loc în Ziua Ispășirii. Însă nici acesta nu putea intra oricum. Întâi trebuia să aducă o jertfă cu sânge, pentru el și familia lui, precum și pentru popor. Apoi, înainte de a intra, trebuia să se spele. Tot înainte de a intra, trebuia să ardă tămâie. Mai trebuia să aducă o jertfă cu sânge și pe altarul de aur pe care era arsă tămâia în fiecare zi. Toate acestea ne vorbesc despre sfințenia lui Dumnezeu, care locuiește în locuri înalte și în sfințenie, și de care nu te poți apropia oricum. Oricine ar fi încercat să intre într-un alt mod decât pe calea rânduită ar fi fost lovit de moarte. Faptul acesta ne spune că pe atunci încă nu era deschisă calea către Locul preasfânt. Doar la moartea Domnului Isus a fost deschisă această cale, atunci când perdeaua s-a rupt de sus până jos. Pentru preoții acelor zile, lucrul acesta a fost deosebit de șocant. Dumnezeu, Cel care până atunci S-a ascuns în spatele perdelei, a rupt-o El Însuși. Acum, noi avem posibilitatea de a ne apropia de Dumnezeu, dar nu oricum. Am văzut calea: de la altarul de aramă până la altarul de aur; de la altarul pe care se aduceau arderi de tot până la altarul pentru arderea tămâiei. Putem să ne apropiem, dar pe calea cea nouă și vie, deschisă și sfințită de Domnul Isus Cristos, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său. Nu doar că e deschisă calea, dar Dumnezeu Însuși dorește să venim înaintea Lui. El ne așteaptă. Dumnezeu ne cheamă la El. Vrea să-L vedem, vrea să trăim în prezența Lui.

Ieri a fost amintită pilda fiului răătăcitor și așa vrea să spun ceva în legătură cu această pildă. Este adevărat că și sărăcia, nezaul l-au mânat spre casă pe acest fiu. Însă din inima lui a izbucnit acest strigăt: „Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu!”. Poate că acest fiu s-ar fi mulțumit și cu rolul de slujitor, numai să obțină iertarea tatălui său, deoarece el s-a întors cu acest gând în inimă: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău!” Dar Tatăl nu s-a mulțumit cu atâta. Nu s-a rezumat la a-i spune să se spele și să se îmbrace cu haine noi. Nu s-a mulțumit să-i spună: „E în regulă; hai să fii și tu un slujitor aici!”. Nici noi să nu ne mulțumim cu mai puțin decât vrea Tatăl să ne dea. El vrea să ne strângă la piept, să ne sărute; vrea să se bucure împreună cu noi. Fraților, Tatăl ne așteaptă. El nu-i așteaptă doar pe cei ce se întorc la El din păcat și din lume, ci, chiar dacă ne-am întors de mult timp la El, dacă de mulți ani suntem credincioși, dacă știm de mult că El ne-a iertat păcatele datorită Domnului Isus Cristos (poate chiar încercăm să trăim o viață curată, bazată pe Cuvânt, în această lume, poate ne hrănim cu Cristos, și El este

lumina noastră, poate ne și rugăm neîncetat și rugăciunile noastre ajung ca o mireasmă plăcută înaintea lui Dumnezeu), Dumnezeu vrea ca și noi să intrăm în prezența Lui. De multe ori însă, noi ne comportăm ca și fiul cel mare din pildă. Acesta s-a aflat aproape permanent în preajma tatălui său, i-a slujit, însă nu s-a simțit bine în prezența tatălui, întrucât a afirmat că ar fi vrut să taie un ied și să-l mănânce împreună cu prietenii săi. Sunt și între creștini persoane care se simt bine cu prietenii lor creștini, găsesc multe subiecte de discutat, poate că astfel de creștini dezbate și niște subiecte bune, cum ar fi ceea ce a zis tatăl: „Fiule, tot ce am este al tău”. Poate că și noi ne lăudăm cu lucruri de genul: cât de multe am primit, câtă cunoștință avem, cât de mult cunoaștem Biblia. Și chiar ne bucurăm din toată inima de aceste lucruri. Cu toate acestea, inima noastră poate să fie departe de Tatăl, fiindcă în ea nu arde aceeași dorință ca și în inima Tatălui.

Dar fiul mai tânăr a înțeles următorul lucru: „Vreau să mă bucur împreună cu tatăl, vreau ca el să mă îmbrățișeze, să mă strângă la piept, ca inima mea să fie aproape de el, să pot arunca o privire în adâncul dragostei tatălui!” În Matei 15:8 Domnul Isus citează un prooroc din vechime care a spus că „acest popor se apropie de Mine cu buzele, dar inima lui e departe de Mine.” De multe ori, locul apropierii de Tatăl este ocupat de o mulțumire rece, respingătoare, de simple cunoștințe mentale. Cuvântul spune să fim plini de râvnă în Duhul. Pe noi nu prea ne deranjează că nu experimentăm părtășia cu Tatăl, cu toate că El așteaptă acest lucru, iar inima noastră nu poate fi satisfăcută de altceva.

Am intitulat acest mesaj: „Călătoria sufletului în prezența lui Dumnezeu”. Această călătorie trebuie să aibă loc în inima noastră. Ea pornește de la Gologota, care semnifică experimentarea mântuirii noastre, și duce la Tatăl. Să nu ne oprim, să nu ne împotmolim la altarul de aramă, să nu ne mulțumim doar cu faptul de a ști că Cristos a murit și noi avem viață veșnică. Merită să ne continuăm drumul până la capăt, pentru că esența călătoriei este sfârșitul drumului. Domnul Isus a declarat: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. Iar atunci când ne cheamă la Sine, nu ne cheamă pentru că El ar fi Ținta, ci spune că El e Calea. Nu ne cheamă la Sine ca și cum scopul ar fi ca noi să fim justificați. Nu ne cheamă la El ca și cum viața veșnică ar fi scopul final. Nu, ci ne cheamă la Sine spunând că El ne va călăuzi până la Tatăl. De fapt, nici nu există o altă cale, nimeni nu poate merge altfel la Tatăl decât prin Fiul. Nici să nu ne oprim la jumătatea drumului, căci El vrea să ne conducă până la Tatăl. El ne așteaptă. Pe de altă parte, nici noi nu vom putea fi mulțumiți cu altceva decât cu părtășia strânsă, intimă cu Tatăl.

Înainte de a continua, să citim din Psalmul 63 primele nouă versete. „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine într-un pământ sec, uscat și fără apă. Așa te privesc eu în sanctuar ca să-Ți văd puterea și gloria Ta. Fiindcă bunătatea (sau harul) Tău prețuiește mai mult decât viața, buzele mele cântă laudele Tale. Te voi binecuvânta toată viața mea, în Numele Tău îmi voi ridica mâinile. Mi se satură sufletul ca de niște alimente grase și miezoase, și gura mea Te laudă cu buze de bucurie.” Aș vrea să vorbesc acum despre prezența lui Dumnezeu și despre experimentarea prezenței lui Dumnezeu, deoarece aceste două lucruri diferă unul de celălalt. Dumnezeu este prezent pretutindeni, dar nu toată lumea și întotdeauna experimentează prezența Lui. În Psalmul 139 citim că nu ne putem ascunde de fața lui Dumnezeu; El este prezent pretutindeni. El este prezent pe malul dinspre noi al mării, dar și pe cel din partea opusă; El e prezent atât în cer, cât și în locuința morților, iar înaintea Lui lumina este ca și întunericul. Apostolul Pavel scrie în Fapte 17 că în El trăim, ne mișcăm și umblăm. În epistola către Coloseni spune că toate stau prin El. Aceasta nu înseamnă panteism. Panteismul susține că toate lucrurile din jurul nostru sunt dumnezei, dar aceasta nu este adevărat, deoarece tot ce vedem în jurul nostru sunt lucruri create. Dumnezeu însă este Creatorul. Dumnezeu umple universul, și totul este susținut de El.

Cu toate că Dumnezeu este prezent pretutindeni și întotdeauna, nu toată lumea experimentează prezența Lui. Doar atunci putem experimenta prezența Lui dacă El ni se descoperă. Pentru aceasta, noi trebuie să îndeplinim niște condiții. Așa cum am citit în Psalmul 63, când David era în pustie, e de la sine înțeles că Dumnezeu Se afla și acolo. Când David L-a chemat pe Dumnezeu, a dorit să experimenteze prezența Lui. A vrut să-L experimenteze așa cum Se arăta El în sanctuar. De aceea a spus: „Aș vrea să Te privesc ca în sanctuar, să-Ți văd puterea și gloria”.

Atunci când, în unele cântări, cântăm: „Atrage-mă Tu la Tine”, aceasta nu înseamnă o apropiere în spațiu, ci o apropiere în inimă - experimentarea prezența lui Dumnezeu. Când rostim asemenea cuvinte, noi cerem ca legătura noastră cu Tatăl să fie mai intimă, mai apropiată. Ne întrebăm: De ce unii experimentează prezența lui Dumnezeu, pe când alții nu? Face Dumnezeu discriminare? Se descoperă unora și Se ascunde de alții? Nu, nicidecum, ci Dumnezeu Se descoperă celor care îndeplinesc condițiile necesare pentru aceasta.

Mai înainte am arătat că numai prin Isus Cristos ne putem apropia de Tatăl. Acum însă aș vrea să privim dintr-o altă latură la aceste condiții. Să pornim de la

ceea ce scrie în Romani, capitolul 3, și anume că nu este nimeni care să înțeleagă și nu este nimeni care să-L caute pe Dumnezeu. Din acest punct de vedere, toți ne-am născut la fel, fără nici o șansă; nimeni nu L-a căutat pe Dumnezeu. De aceea, a venit Dumnezeu și, în Cristos, ne-a căutat pe fiecare, începând de la Adam: „Unde ești, Adame?” Fiul Omului a venit să caute și să găsească pe cel ce era pierdut. Domnul a spus: „După ce voi fi înălțat, voi atrage la Mine pe toți oamenii”. Din partea Lui, Dumnezeu a făcut totul și pentru toți oamenii. El vrea ca toți oamenii să ajungă la mântuire, ba și mai mult, să ajungă în apropierea Lui. În același timp însă, Dumnezeu îl cheamă pe om să Îl caute. De exemplu, spune în Cuvânt: „Cereți și vi se va da! Căutați și veți găsi! Bateți și vi se va deschide!” Logica omenească spune că dacă Dumnezeu mă caută, atunci, la un moment, dat mă va găsi. El e capabil să mă caute mai bine decât l-aș căuta eu pe El. Aceasta este logica umană, însă Dumnezeu nu așa vede lucrurile. Dumnezeu judecă așa cum ni se arată în Psalmul 27; iar David a înțeles câte ceva din gândurile lui Dumnezeu. Acolo, în versetul 8, el spune: „Fața Ta, Doamne, o caut!” Aici se află deosebirea între oameni; la urma urmei, fiecare om tânjește după prezența lui Dumnezeu, fiindcă așa am fost creați. Dumnezeu cheamă pe fiecare, însă nu fiecare om îl caută pe Domnul cu perseverență. Nu fiecare om bate cu stăruință la ușa lui Dumnezeu. Citim în Proverbe: „Cei ce Mă caută cu perseverență Mă vor găsi”. Dar cine Îl caută perseverent pe Dumnezeu? Numai acela pentru care găsirea lui Dumnezeu e un lucru extrem de important. Dacă pierdem un lucru care este foarte important pentru noi, îl căutăm și căutăm, până îl găsim. Dar dacă nu e un obiect important, îl căutăm puțin și, dacă nu îl găsim, spunem: „Asta este, îl voi găsi eu cândva!”

Foarte mulți se gândesc în felul acesta: „Cândva, poate când voi fi la pensie, Îl voi căuta pe Dumnezeu”. Căutarea lui Dumnezeu pornește de la un imbold în inima noastră. Dumnezeu așează acel imbold acolo. El nu doar spune: „Căutați-Mă!”, ci și pune o dorință în sensul acesta în inima noastră. Ascultarea de această dorință și perseverența în direcția aceasta depind de noi, de cât de important este Domnul pentru noi, cât de mult ne lipim de El. Am citit în Psalmul 63: „Sufletul meu este lipit de Tine”. Cum s-a manifestat aceasta în viața lui David? Prin lucruri foarte practice. În aceste versete sunt enumerate câteva lucruri practice. Să le trecem în revistă pe scurt: Îl căuta pe Dumnezeu dis-de-diminează, era însetat după Dumnezeu ca un pământ sec și uscat; bunătatea, dragostea, harul lui Dumnezeu prețuiam mai mult pentru el decât viața pământească. Iată ce putem învăța de aici: dacă pentru noi sunt foarte importante lucrurile acestei lumi sau viața noastră pământească, atunci

nu putem spune din toată inima: „Pentru mine, bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața”.

În versetul 6 scrie: „când îmi aduc aminte de Tine în așternutul meu și când mă gândesc la Tine în timpul vegherilor nopții ”. Oamenii mai în vârstă nu pot dormi bine, iar femeile, după o anumită vârstă, parcă nici atât nu pot dormi cât bărbații. Ce facem noi când nu putem dormi noaptea? Sunt mulți care se enervează: „De ce nu pot dormi?”; unii se învârt în pat, încercând să nu se gândească la nimic, pe când alții sunt năpădiți de grijuri: „Cum va fi, ce va fi?”. Unii se gândesc la ce a fost în trecut. David însă spune: „Doamne, mă gândesc la Tine”.

Versetul 7: „Doamne, Tu ai fost ajutorul meu! De aceea, la umbra aripilor Tale mă voi bucura”. Ce adâncime exprimă aceasta: „La umbra aripilor Tale!”! Cu alte cuvinte, el spune: „M-am adăpostit la umbra aripilor Tale, și așa de aproape am fost de Tine, încât am simțit căldura Ta! Am auzit bătaia inimii Tale!” Pentru un pui, înseamnă o protecție totală atunci când e acoperit de aripile mamei. „Doamne, Tu ai fost așa un adăpost pentru mine! Dar nu un adăpost rece, ci în acest adăpost sigur se afla și căldura apropierei Tale!” În versetul 8 scrie: „Sufletul meu e lipit de Tine, dreapta Ta mă sprijină”. Aceasta ne spune că dacă noi facem pași spre Domnul, și El vine în sprijinul nostru, ca să ajungem la țintă. El nu Se va ascunde de noi.

Sunt unii care susțin că, o dată ce L-am găsit pe Dumnezeu, o dată ce am fost născuți din nou, nu mai trebuie să-L căutăm. În sprijinul acestui fapt, vine și logica umană: dacă L-am găsit pe Dumnezeu, pentru ce să-L mai caut? Dar aceasta nu este altceva decât judecată omenească, și de aici rezultă sărăcia și mizeria din creștinismul zilelor noastre. În viața multor oameni, întoarcerea la Dumnezeu, pocăința devin niște adevăruri seci. Se spune: „Primește-L pe Cristos și vei avea viața veșnică”. Lucrul acesta e adevărat; însă rezultatele pe termen mai lung dovedesc că ceva nu e în regulă, fiindcă în viața celor care astfel L-au primit pe Cristos nu ia naștere o dragoste, o tânjire după El. Ei nu însetează, nu sunt flămânzi, nu tânjesc după Dumnezeu. În ei nu există acea râvnă pe care o găsim la David: „dis-de-dimineată Te caut, Doamne! Fiindcă dragostea și bunătatea Ta sunt mai de preț pentru mine decât viața mea de pe pământ. Mă bucur de Tine, și mi se satură sufletul ca de niște alimente grase și miezoase. La Tine mă gândesc și noaptea”. Sunt foarte mulți care, după râvna de la început, devin foarte reci și foarte obiectivi. Se mulțumesc cu puțin și, ceea ce e mai rău, își închipuie că acel puțin este mult. Cu aceeași auto-mulțumire ca și a celor din Laodicea, ei spun că nu mai au nevoie de nimic. O asemenea stare însă este

mizerabilă. Mai întâi, din cauză că e vorba aici de o legătură depersonalizată. Tozer spune, într-o lucrare de-a lui, că omul de știință L-a pierdut pe Dumnezeu printre minunile lumii create, iar noi, creștinii, ne aflăm într-un pericol real, deoarece Îl pierdem pe Dumnezeu printre minunile Cuvântului Său.

În viața multor creștini se pierde din vedere faptul că Dumnezeu este o Persoană. Creștinismul nu e echivalent cu cunoașterea Scripturii și cu însușirea anumitor sisteme de învățătură, nu este o chestiune teoretică, ci o părtășie personală cu Isus Cristos și cu Dumnezeu. În Psalmul 75 scrie: „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule. Sufletul meu însetează după Dumnezeul cel viu” - după Persoana vie. În Ioan 17 scrie că „viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu”. Această cunoaștere nu se realizează printr-o întâlnire sau două. Nici doi oameni nu ajung să se cunoască prea mult după numai una sau două întâlniri. Se spune că doi oameni se pot cunoaște bine numai dacă locuiesc împreună timp îndelungat. De aceea, David a avut în inimă dorința: să poată locui cât mai mult timp în Casa Domnului. Psalmul 23, care este psalmul bunăstării, se încheie astfel: „și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele”. Dacă e nevoie de mult timp ca doi oameni să se cunoască, cu atât mai mult e nevoie de timp pentru cunoașterea lui Dumnezeu!

Creștinismul acesta mulțumit de sine este cât se poate de nenorocit și din cauză că se bazează pe logica omenească. Cum am amintit: dacă Dumnezeu mă caută, atunci nu mai e nevoie să-L caut și eu; și dacă odată L-am cunoscut pe Dumnezeu, nu mai e nevoie să-L caut în continuare. În Scriptură, însă, vedem altceva, și anume că nu numai David și nu numai autorul Psalmului 63, ci toți oamenii sfinți ai lui Dumnezeu L-au căutat mereu și mereu. În Exod 33 găsim promisiunea dată de Dumnezeu lui Moise, și anume că fața Lui, adică fața lui Dumnezeu, va merge cu ei. Moise a spus atunci: „Nimic altceva nu ne liniștește decât faptul de a ști că fața Ta vine cu noi.” Iar când Dumnezeu l-a asigurat de aceasta, Moise totuși nu s-a mulțumit nici cu atât. A vrut ceva mai mult. A dorit să-L cunoască și mai mult pe Dumnezeu, și a spus: „Doamne, arată-mi slava Ta!” Și Dumnezeu i-a arătat slava Sa, atunci când l-a așezat în crăpătura stâncii. Moise a petrecut 40 de zile și 40 de nopți în prezența lui Dumnezeu, și în perioada asta s-a întâmplat ceva cu el. Moise n-a știut ce s-a întâmplat cu el. Însă, când a coborât de pe munte, ceilalți au văzut că fața lui strălucea. El însă a observat că această strălucire este trecătoare. Din această cauză, și-a acoperit fața cu o mahramă, ca ceilalți să nu vadă sfârșitul a ceea ce este trecător. Peste

puțin timp, Dumnezeu l-a chemat pe Moise, spunându-i: „Suie-te aici la Mine!” Atunci el și-a descoperit fața și a intrat în prezența lui Dumnezeu. Deși Scriptura nu ne spune, totuși eu cred că strălucirea feței lui s-a reînnoit odată cu reintrarea lui în prezența lui Dumnezeu.

Tot așa stau lucrurile și cu noi. De aceea, zi de zi, să intrăm în prezența Lui. Fiindcă nu e suficient ca doar o dată sau de două ori în viață să intrăm în prezența lui Dumnezeu, și fața Lui să strălucească peste noi, ca apoi și fața noastră să strălucească. Iată exemplul lui Pavel: s-a întâlnit cu Domnul pe drumul Damascului, apoi Domnul i s-a arătat la Templu (mai sunt și alte ocazii când Dumnezeu i S-a arătat și i-a vorbit), apoi a fost răpit până în al treilea cer, dar nici o dată nu a spus: „În sfârșit, de-acum nu mai am nevoie să intru în prezența lui Dumnezeu, pentru că ceea ce am cunoscut îmi este suficient, știu totul acum, Îl cunosc pe El”. El nu a spus că o dată a considerat totul ca o pierdere față de prețul cunoașterii lui Cristos, și cu asta a rezolvat totul odată pentru totdeauna; nu, ci a spus: „Eu consider totul iarăși și iarăși ca o pierdere și un gunoi, pentru ca să-L cunosc pe El”.

Această dorință, această tânjire trebuie să fie și în inima noastră. Pentru a cultiva legătura noastră cu Domnul, trebuie să investim timp. Și între oameni, până se formează o relație bună, e nevoie de timp; relațiile se formează încetul cu încetul. Prea ne-am obișnuit cu automatizarea. Omul modern s-a obișnuit să apese pe un buton și să apară rezultatul. Avem posibilitatea de a obține tot felul de lucruri instantaneu: cafea, ceai, cacao etc. Introducem moneda și, gata, primim ce dorim. Dar relația cu Dumnezeu nu funcționează în acest mod. Relația cu Dumnezeu este ceva intim, personal și necesită timp îndelungat pentru formare. Iar pentru a clădi această relație, nu există o rețetă dată: „Uite, așa trebuie făcut!” Nu există ceva de genul celor propagate de anumite publicații creștine: „Cinci pași pentru...” Faci acei pași și ai obținut acel lucru! De asemenea, nu există o modalitate unică, așa cum nu este la fel modul în care două persoane se cunosc, se îndrăgostesc și se apropie una de cealaltă. Putem învăța câte ceva din râvna sau din tânjirea după Dumnezeu a unui frate; el ne poate sluji drept pildă, iar rezultatul poate fi de dorit, însă nu există rețetă unică.

În încheiere, voi prezenta câteva concluzii, ca un fel de cuprins:

În Efeseni 1:22-23 am citit că „El l-a pus toate lucrurile sub picioare și l-a pus să fie Cap peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul și în tot”. Dumnezeu a alcătuit Biserica și a hotărât ca ea să fie un singur trup cu Cristos. Despre Cristos, este revelat faptul că El e

Marele Preot, care a intrat în Locul preasfânt cu propriul Său sânge. Dacă suntem uniți cu El, atunci și noi vom intra în Locul preasfânt. Însă nu putem să ne gândim că aceasta se petrece în mod mecanic. Nimeni nu poate spune: „Eu fac parte din Biserică, și, într-o zi, Cristos mă va duce și pe mine în Locul preasfânt” Trebuie să fie prezentă în inima noastră această dorință: „Aș vrea și eu să intru! Nu vreau să mă împotmolesc la altarul de aramă. Nu vreau să fiu ca și fiul cel mare din pilda fiului risipitor.”

Al doilea lucru: Cei ce fac parte din trupul lui Cristos nu se bazează și nu clădesc pe logica omenească, ci pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu contează ce spun gândurile mele, mintea mea, sau ce spun alții; eu tânjesc după Domnul, caut fața Lui; eu bat la ușa Lui, mă lipesc de El. Îmi vine în minte episodul acela când Solomon a făcut dreptate între cele două femei. Solomon a spus: „Să vină cineva să taie în două copilul, și să dați fiecăreia câte o parte”. Mama copilului a strigat imediat: „Nu, nu! Nu tăiați copilul! Mai bine dați-l celeilalte femei, dar nu-l omorâți!” De ce? Pentru că era copilul ei și ea era lipită de copil. Dacă Isus Cristos ne aparține într-adevăr, atunci noi nu suntem lipiți de un adevăr, ci suntem lipiți de El. Dacă El nu este al nostru, ne vom comporta ca și cealaltă femeie: „Așa să faceți! Tăiați-l în două! Așa se face dreptate!”

Un al treilea lucru pe care aș vrea să-l reținem: Cine este mădular al trupului lui Cristos dedică timp pentru a cultiva legătura cu El. Un astfel de om are comuniune cu Dumnezeu. Și relațiile dintre noi se adâncesc prin discuții, prin comunicare. Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său și prin ceea ce se petrece în jurul nostru. Noi Îi vorbim prin rugăciune și prin atitudinea noastră. Cine face parte din Trupul lui Cristos are nevoie de un Dumnezeu viu; nu se mulțumește cu adevăruri, învățături sau interpretări. Nu-l mulțumește nici măcar slujirea lui Dumnezeu. Nu vrea să se bucure separat cu unii, ci vrea să se bucure cu Domnul și vrea să locuiască în Casa Domnului

Și un ultim gând: În viața celui ce face parte din Biserică, mai repede sau mai târziu devin vizibile domnia lui Cristos și slava prezenței lui Dumnezeu. Fața lui strălucește. Gândurile lui, faptele lui, intențiile lui, scara lui de valori, caracterul lui - toate vor semăna din ce în ce mai mult cu Cristos. Va fi umplut din ce în ce mai mult de Cristos, și lucrul acesta va deveni din ce în ce mai vizibil. Efeseni 1:23: *Biserica, care este trupul Lui, este umplută de El, care împlinește totul în toți.*

Amin!